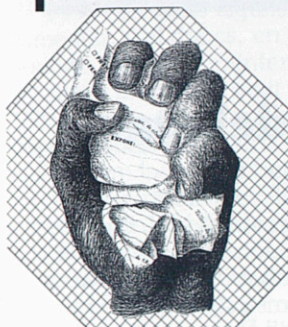

període

informatiu mensual juliol 90-n°1

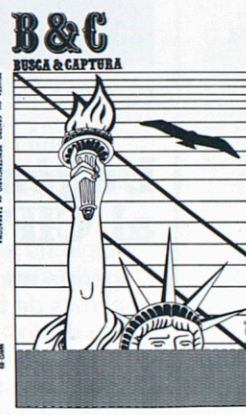

FOTO: F. FARRIOLS

“Periodistes” empresonats

—Mercè Conesa—

Editar una revista pot ser més o menys problemàtic. Fer-ho des de la presó és quasi una proesa. Però hi ha qui ho fa; uns amb il·lusió, d'altres amb ganes de treballar en equip, i quasi tots per la necessitat d'expressar sentiments íntims i reflexions. Potser això últim és la raó per la qual en els patis de les presons s'elabora més poesia que enlloc més.

És una desconeguda imatge de la delinqüència: creació enfront de destrucció. Les nou presons de Catalunya han obert les reixes per treure fora del recinte penitenciari la creació literària que s'hi elabora. Onze revistes, escrites, dissenyades i editades dins de les presons han estat el suport d'una original exposició que ha tingut lloc fins al 28 de febrer al Col·legi de Periodistes de Catalunya.

La inauguració de la mostra va ser diferent de qualsevol esdeveniment semblant. Autoritats penitenciàries, educadors i presos, que van aconseguir per unes hores la llibertat, van compartir el fervor literari i els canapès d'un frugal aperitiu.

“No et pensis pas que sigui fàcil treure la revista cada mes. Tot ho fem a mà, fins i tot posar-hi les grapes. Ens faria falta un ciclostil nou”, explica la Carme, de *Femení Singular*, la revista de Wad-Ras. Ella s'ocupa de la il·lustració. “M'apassiona dibuixar”, confessa una de les sis dones que aconsegueixen que una revista de 60 planes surti cada mes. És un equip tan singular com el nom del seu producte. Malgrat les dificultats, són capaces fins i tot de treure un monogràfic de tant en tant.

“És una revista femenina. Hi publiquem temes de bellesa, salut, ecologia, poesia i altres”, afegeix Maria Jesús, una altra de les *periodistes* preses. “A vegades tenim censura”, afirma amb rotunditat. “Bé, la veritat és que algun cop ens passem”. Maria Jesús mai no havia pensat, abans d'entrar a Wad-Ras, de dedicar-se a les lletres. “Però mira, ara m'agrada”. A la revista s'hi nota la dedicació i algun lament. “Necessariem més col·laboracions de fora. Que ens enviessin revistes i informació, perquè a dintre és limitada”, afirma quasi a l'uníson l'equip redactor de *Femení Singular*.

Robert Ferrer té molt clar per què escriu per a *Punto de Vista*, la revista de la Model. “És un mitjà d'evasió i de reflexió. Et permet adonar-te on ha estat el fracàs que t'ha portat fins aquí”. El seu últim article relatava un viatge a Laredo. “Hi vaig anar fa quatre anys, però el tenia ben present”. El següent haurà estat “la inauguració d'aquesta exposició. Bé, més ben dit, haver pogut sortir de la presó durant unes hores”. Robert encara es troba en segon grau. La seva esposa és a la presó de Wad-Ras i tenen un fill. “La meta: sortir, és clar!”.

A les parets del Col·legi de Periodistes hi penja ja una bona mostra de la producció literària empresonada. Hi abunden els poemes, i ningú no sap explicar-se del cert per què, a les presons, la poesia hi ocupa sempre un espai d'honor. “És una manera de transmetre sentiments, i a la presó tens a prop el temps per pensar i lluny la persona o la idea que t'ocupa la ment”, explica José María, *periodista* de la Model. ●